

Un partit en obres

La renovació estructural del PSPV-PSOE a la ciutat de València –un procés que ha implicat el rejoeniment de l'executiva municipal, amb el lideratge de l'artista Salvador Broseta– camina paral·lel a la defensa aferrissada de la rehabilitació –a la no-destrucció– del Cabanyal. Un debat que ha revifat una agrupació somorta i esquifida, sense un candidat clar al consistori.

El 28 de setembre del 2008 –dimarts passat feia 500 dies–, Jorge Alarte se n'anà a dormir tard. Va celebrar degudament el seu ascens a la secretaria general del PSPV-PSOE, la seua victòria per vint vots sobre Joaquim Puig. En gitar-se, però, va adonar-se que tenia les mans lligades, que la seua capacitat de moviment era reduïda. S'havia erigit en el líder de la federació valenciana socialista, sí, però en bona mesura gràcies

a la preferència que havia demostrat per ell la benidormera Leire Pajín, qui al seu torn va situar als números 2 i 3 del partit Alejandro Soler i Elena Martín, il·licità i alacantina d'estricta confiança seua. De fet, la primera reunió de la nova executiva va tenir lloc a Alacant, l'endemà mateix de l'11è congrés nacional. Tot un símptoma.

Ací no s'acabava la cosa, perquè Leire Pajín també controlava els subdelegats

del govern espanyol a Alacant i Castelló, Encarna Llinares i Juan María Calles, i el delegat al País Valencià, Ricardo Peralta, era una aposta personal de la vice-presidenta primera de l'executiu estatal, Maria Teresa Fernández de la Vega. Els congressos provincials constituents tampoc no pintaven bé per a Alarte, plenament conscient que Pajín tutelaria l'alacantí, i els seguidors de Puig, el castellanenc.

L'objectiu, doncs, era València, i en dos àmbits: al congrés provincial, no va tenir problema a col·locar com a secretària l'alcaldeessa de Quart de Poblet, Carmen Martínez, a qui els lermistes no van plantar cara, per bé que l'executiva tan sols va rebre el suport del 61% dels delegats. L'altre gran objecte de desig de Jorge Alarte era el cap i casal, la sempre tenebrosa agrupació de la ciutat de València, pal de paller de les mil ànimes que conformen el PSPV-PSOE.

En aquest cas, el secretari general de país va haver de contemporitzar. Esgotat el mandat de l'executiva ixent –encapçalada per Rafael Rubio–, va ajornar un

any el congrés municipal, període en què va regir una comissió delegada liderada per José Camarasa, de la seua corda. Com que un any, en política, equival a un segle de vida, durant aquells dotze mesos va germinar, nàixer, reproduir-se, envellir i morir el nom de Francesc Romeu com a possible secretari de la ciutat. Feia temps que Romeu era enemic íntim d'Alarte i, de fet, s'havia unit *in extremis* a Puig perquè Alarte perdera el congrés de país. Frustrada aquesta estratègia, Romeu de seguida va mostrar-se del tot predisposat a liderar el PSPV local, i Alarte no convocà el congrés de València fins que el ministre de Foment, José Blanco, no va situar l'aspirant incòmode a Renfe.

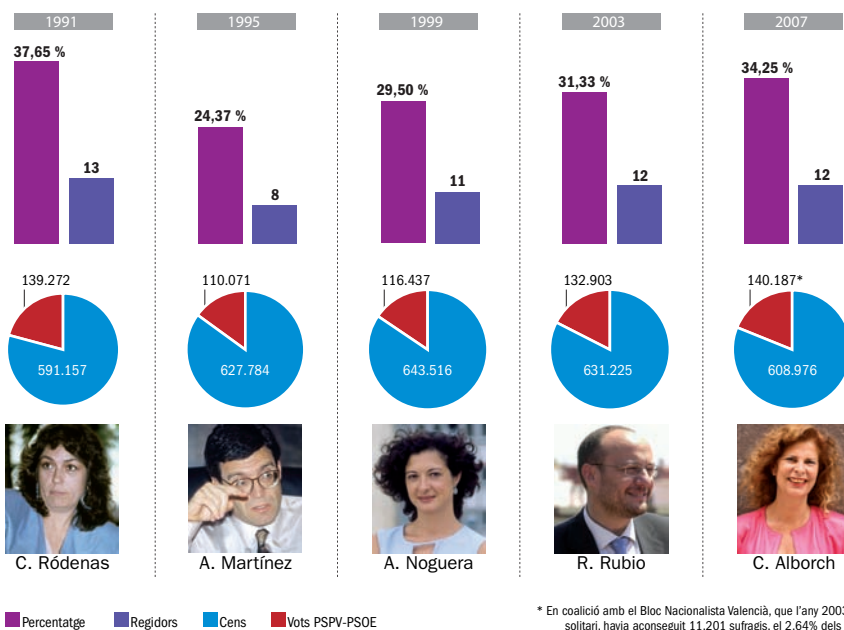
Sense Romeu, el congrés fou plàcid, ni que fora pel cansament d'una militància desconcertada de tanta provisionalitat. Alarte hi anhelava una revolució, i tenia la paella pel mànec: al congrés de país, comptà amb els vots de Rafael Rubio i José Luis Ábalos, actors clau de l'última dècada al PSPV local. Amb la integració dels lermistes, de la Federació de Serveis Públics de la UGT i d'Esquerra Socialista, es garantí la calma definitiva.

Piconadora Broseta. Alarte, fora com fora, tenia clar qui havia de liderar la regeneració a la capital: Salvador Broseta, dos anys més gran que ell, doctor en història contemporània i d'Amèrica, professor ajudant a la Universitat de Castella – la Manxa i amb un passat orgànic desconegut. De fet, si era famós, era pel fet de ser el director de comunicació de l'Ajuntament d'Alaquàs, primer, i del PSPV-PSOE, des que Alarte emigrà del consistori a la seu central del partit. De bon començament, Broseta va dir que la seua cursa se circumscribia a la secretaria general. A diferència d'Alarte, que avisà que volia liderar la llista a les Corts del 2011, Broseta mai no ha considerat prioritari de ser el número 1 socialista a l'Ajuntament. No s'hi ha negat, però.

A la fi, el congrés municipal, celebrat el 24 d'octubre passat, fou una bassa d'oli somoguda lleugerament per la pre-

La militància, lluny de doblar-se com va preveure Alarte, s'ha reduït una mica

Resultats electorals del PSPV-PSOE a València (1991-2007)

sentació d'una candidatura alternativa, encapçalada per José Reig –amb qui Broseta no va voler debatre, tot i que Levante TV havia fixat una cita conjunta– i amb el suport del col·lectiu local Volem i Podem, que tan sols rebé 11 vots dels delegats escollits. 140 votaren Broseta, que rejoyení i de quina manera l'executiva, la qual, això sí, només va ser aprovada pel 70% dels delegats. “Aquesta ciutat és molt difícil, i el partit, encara més”, raona un militant socialista ben conegut, per a qui Broseta “s’ha trobat amb la secretaria general gràcies al relleu generacional imposat des de dalt” i de qui també diu que “no és res més que un titella d'Alarte, a qui consulta cada passa que fa”. Pel que fa a l'executiva, aquesta font alerta del perill que “es tracta, molt majoritàriament, de joves sense cobertura professional, motiu pel qual seran ostatsges de la política i s'aferraran a l'aparell; per primera vegada el secretari general de la ciutat de València cobra sou del partit. Pensaven que es menjaria el món, i és el món, que se'ls menja a ells”.

Del relleu en qüestió ja fa cent dies, un temps en què s'han escollit els secretaris dels disset districtes en què ara es divideix l'agrupació local. Abans eren sis, però la direcció federal insta a adoptar, a les ciutats grans, un esquema organitzatiu similar al municipal. València té dinou districtes, però ni els disset que s'hi han

traçat no disposen de local, comparteixen els d'abans: depenent del dia, els ocupen uns districtes o uns altres. No hi ha diners per a llogar-ne de nous. Curiosament, el PP copia fa anys l'estructura que fins ara seguia el PSPV local.

Alarte i la secretària d'organització de país, Elena Martín, van marcar-se el repte de doblar la militància, avui esquifida, del cap i casal. Al congrés, el cens era de 1.917 afiliats, però l'últim cobrament de quotes –se'n fan dos cada any– l'ha rebaixat a 1.854 ànimes.

La pau que ara es respira no amaga la incertesa per saber qui optarà a l'alcaldia el 2011. Des del 1991, quan els socialistes van perdre el poder municipal, que no repeteixen cap de cartell (vegeu gràfic superior). L'acord precongessual amb el lermisme comportava, segons que va informar *Levante-EMV*, que Joan Calabuig –lermista present a l'executiva d'Alarte, ex-eurodiputat i actual diputat al Congrés espanyol– liderara la llista. Un compromís que l'artisme –moviment que comença a prendre cos, gràcies als èxits als dos congressos valencians– nega haver assumit i que, a més, va en la direcció contrària als moviments que efectua Carme Alborch, portaveu al consistori i, des de l'octubre, presidenta del partit a la ciutat. La publicació del seu nou llibre, *La ciudad y la vida*, i la seua presència constant en tot d'actes públics que tenen